

Revistă săptămânală de teatru. Numărul 456, 25 iunie

Editorial	Interviu	Despre dans...	Opinii	Cronică	Carte de teatru	Remember	În lume	Reportaj	Muzici și muze	Studii	Special
-----------	----------	----------------	--------	---------	-----------------	----------	---------	----------	----------------	--------	---------

Home ▶ Portret ▶ Teatrul – Povestea de dragoste a Mariane Mihuț Teatrul – Povestea de dragoste a Mariane Mihuț

Portret Alina Epingeac 07/11/2017 0

Mariana Mihut, mariana mihut 75 de ani, mariana mihut aniversare, Numărul 384

Like **Share** 758 people like this. Be the first of your friends.

Foto: Andrei Gîndac

Astăzi, 7 noiembrie 2017, ziua în care Mariana Mihuț împlinește 75 de ani, revista Yorick îi urează La mulți ani și îi dedică acest Portret.

Actorii sunt unii dintre cei mai iubiți oameni. Pe sportivi îi iubești când câștigă și te superi pe ei când pierd, pe politicieni îi suspectezi mereu de rele intenții, de doctori îți e frică, de preoți îți e rușine; dar pe actori îi iubești. Îți dorești să îi aplauzi, îi admiri. Unii, poate, chiar îi invidiază. Indiferent de epocă, de mode și de cât de grele ne sunt viețile, fascinația în fața acestei caste binecuvântate rămâne constantă. Și iubirea la fel. Actoria este profesia în care acest sentiment atât de personal trebuie mînuit ca instrument profesional. Iubirea în teatru și pentru teatru nu e simplă, nu e cu fluturi în stomac. Nu e cu răsfăț și cu capricii. Doare și consumă și sfășie pentru ca pe ruinele sufletului trecut prin multe probe să clădească durabil, frumos și consistent.

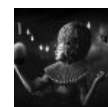
Am înțeles ce înseamnă iubirea aceasta urmărind, din întunericul sălii, de zeci și zeci de ori, o actriță – nu cea mai iubită în clasamente și sondaje, nu „cea mai mare” așa cum de-a valma se (auto)intitulează unii și alții după criterii șchioape. Nu. Cea mai bună. Mariana Mihuț. O femeie care iubește teatrul mai nebunește decât în orice poveste de dragoste devenită legendă. Și despre această iubire de teatru merită să se vorbească, să se ducă vestea ca despre o mare sărbătoare; o mare bucurie. A avut grijă să își păstreze viața personală pentru sine. Și această dorință ar trebui respectată cu decență. Despre alți actori există povești spumoase, snoave cu haz, întâmplări și pățanii. O întreagă culegere de folclor teatral care ar face deliciul oricărui curioși profani. Dacă ar trebui ales un gen artistic în care să fie exprimată esența vieții petrecute de Mariana Mihuț pe scenă, atunci ar trebui compus un sonet, pe notele muzicale ale unei romanțe rusești. Cu candoare, cu chin, cu gravitate, cu duritate, cu câteva accente suspendate de duioșie, cu tandrețe și cu multă iubire.

Caută ...

Eveniment la zi

OUĂLE GRIVIȚA 53 intră în
licitație la Artmark
 26/06/2019 0

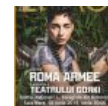
**Lumea se mișcă prin emoție –
Festivalul Internațional al
Școlilor de Teatru**
 20/06/2019 0

**Ce vedem la Festivalul
Internațional de Teatru
„Miturile cetății” de la
Constanța**
 19/06/2019 0

**Pippo Delbono și Monique
Borie își lansează cărțile la
FITS**
 17/06/2019 0

**„Roma Armee”, de la Berlin la
București**
 12/06/2019 0

Film Corner

Despre dragoste și rock'n'roll în noaptea comunistă

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune, în „Film Corner”, o discuție despre cele mai relevante filme și evenimente cinematografice ale momentului. S-au scris pagini întregi despre Kirill Serebrennikov, s-au făcut demonstrații pentru el, artiștii din toată lumea au protestat față de arestul lui la domiciliu care s-ar fi întemeiat, pare-se, pe motive politice [...]

Book Corner

Dacă la alți actori se poate dibui o tehnică recognoscibilă, le vezi firul roșu al personajului, ai de unde să îi apuci, le cunoști nota personală, la Mariana Mihailescu sinceritatea interpretării este atât de tranșantă, încât analizele savante amuțesc și își pun creionul bine ascuțit înapoi în penar. Poți să inventezi combinații între metode, altoiri de Brecht grefate pe Stanislavski, „un gând controlat de o trăire la temperaturi înalte”, asumare, relație, ascultare, câte și mai câte atribute ale calității. Și te oprești după un lung șir de asemenea comparații și figuri de stil și îți dai seama că nu ai cuprins în vorbe tale multe și meșteșugite nimic din ce ai trăit în sală privind-o pe scenă. Jocul Mariane Mihailescu este o experiență; o întâlnire de preț. Pentru că ea nu știe să mintă pe scenă. O privești și indiferent că este o bunică despotică sau o soție neputincioasă gesturile ei, tonul vocii sale, lacrimile din ochi și, mai ales, tăcerile ei sunt autentice și dor. Te dor. Nu doar o crezi. E dincolo de convenție și concesie. În același timp respecti și apreciezi un act artistic și, concomitent, te impresionează sentimentele pe care tu însuși le trăiești. Mariana Mihailescu nu te lasă liniștit să rămâi un spectator anonim în scaunul tău confortabil. Simți că ai tu însuși un reflector care se aprinde peste suflet și caută acolo cu blândețe. Și tot ea te mângâie sau te pedepsește – după cum o cere personajul.

Și în tot acest examen sufletesc pe care îl dă împreună cu fiecare spectator, la fiecare spectacol, nu se cruță. Nu știe cum. O ia de la capăt cu aceeași răbdare, cu aceeași curiozitate, cu același respect, cu aceeași adâncă modestie în fața scenei. Fără plasă de siguranță. Cu toată iubirea și sinceritatea. Iar acest fel de a exista în teatru e al dracului de greu. E ciudat pentru mulți. E chinător pentru cei care au ales să își practice altfel profesia. E aproape fanatic. Costă foarte mult. Și nu aduce cu sine gloria aceea despre care vorbește Nina lui Cehov. Este, de fapt, adevărata putere de a îndura pe care mulți o iau în glumă tocmai pentru că le rămâne inaccesibilă. Dar așa rară și dură cum e, aduce cu sine lumina din timpul aplauzelor, lacrimile din ochi în cabină, liniștea pe drumul spre casă și zâmbetul obosit înainte de culcare. Un fel de a fi *altfel*, pentru că nu se poate *la fel* cu cei mulți.

Povestea de iubire a Mariane Mihailescu cu teatru este incredibil de frumoasă. Și care în orice poveste de iubire există amintiri de preț ca borne kilometrice care o fac să meargă mai departe – rolurile sale și memoria colectivă a spectatorilor care nu pot uita acea iconică „Ciuta”, un alint în „Bună seara domnule Wilde”, o privire feminină în „O scrisoare pierdută”, un strigăt revoluționar sălbatic în „De ce trag clopotele, Mitică?”, o fetiță de 50 și mai bine de ani din „Victor sau copiii la putere”, o femeie seducătoare în „Vizita bătrânei doamne”, o femeie înfrântă de propriul destin în „O batistă pe Dunăre”, o vivandieră care își trimite la moarte copiii din prea multă dragoste în „Mutter Courage”, o dădăcă tăcută care face ceaiul în samovar în „Unchiul Vanea”, o pețitoare cântând o romanță la finalul spectacolului „Căsătoria”, un dans în „Sorry”, o mamă amuțită de durere care arată sălii pașaportul fiului ucis în „Neînțelegera”, o tăcere sfâșietoare a nebuniei unui rege în „Lear”, un blestem din dragoste al unei bunici în „Îngropați-mă pe după plintă”, o femeie care trece de la copilărie la senectute în „Scrisori de dragoste”.

Mariana Mihailescu ne învață cu fiecare rol lecția iubirii de teatru. Cu blândețe, deloc didactic, pe nesimțite, ne arată cum să îl iubim și noi. Iar dacă te îndrăgostești și tu de teatru, dacă îl iubești nu cu infatuarea

Marina Abramović și demonii ei

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune în „Book Corner” o discuție despre cărți de rezonanță, volume de ficțiune și lucrări de nonficțiune, recent apărute în România. Acasă, la Belgrad, totul e invers: când nu e liniște mormântală, părinții își aruncă farfuriile în cap. Chiar dacă nu-i lipsește nimic, ea nu primește niciodată nimic [...]

Life Story Corner

Peggy Guggenheim și „Arta acestui secol”

„Bineînțeles, toată lumea din Paris știa că ieșisem la cumpărături și, bănuiesc că din cauza războiului, erau mai nerăbdători ca oricând să vândă tablouri. Eram vânată fără milă. Telefonul meu suna toată ziua și oamenii îmi aduceau tablouri chiar și la pat, dimineața, înainte să mă trezesc.” De-abia acum Peggy devine un colecționar de artă [...]

Întrebarea săptămânii

Care este cel mai bun spectacol al anului 2018?

- ☐ "Zbor deasupra unui cuib de cuci", regia Victor Ioan Frunză
- ☐ "Coriolanus", regia Alexandru Darie
- ☐ "Pădurea spânzuraților", regia Radu Afrim
- ☐ "Pescărușul", regia Andrei Șerban
- ☐ "Colivia cu nebune", regia Victor Ioan Frunză
- ☐ "Povestea prințesei deochete", regia Silviu Purcărete
- ☐ "Constelații", regia Radu Iacoban
- ☐ "Un tramvai numit dorință", regia Claudiu Goga
- ☐ "Neguțătorul din Veneția", regia Tompa Gabor
- ☐ "Moliere/ Ereilom", regia Roman Fiodori